

der udgik fra Metropolitanaskolen. — Jeg kan ikke see, at der nu bliver nogen anden Grund tilbage af alle dem, som ere fremdragne, end den ene, som de to ærede sidste Talere vare enige om, nemlig det Uheldige i at rokke ved en Ting, som bestaaer, og som giver et taaleligt Udbytte. Jeg nægter ikke Betydningen heraf, men jeg troer, at den i dette Tilfælde er mindre tilstede, end ved mangfoldige andre lignende Institutioner, hvorved vi have været nøbde til at rokke. For at bevise, at dette Institut havde en stor Betydning ligeoverfor de private Skoler, maatte man have en Opgivelse over samtlige Elevers Skjæbne fra samtlige Skoler i en længere Aarrække, for derefter at kunne see, om Afvigelserne ere meget betydelige, og jeg skal spøe til, at hvis det deraf skulde vise sig, at man fandt mange flere fra Metropolitanaskolen, end fra de andre Skoler, som i Embedslivet havde nydt en større Forsremmelse, hænger dette, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Ussing) bemærkede, sammen med, at ligesom Sønnen ønskede at følge Faderens Vej, ønskede Faderen, at Sønnen skulde følge ham. Af hvad der er blevet oplyst, have vi lært, at en stor Mængde Embedsmænd sende deres Børn til Metropolitanaskolen — jeg siger ikke af hvilke Grunde, men det er en Kjendsgjerning — og Fædrene ville altsaa berfra og fra Universitetet tage deres Sønner ind i Convoierne som Volontairer og Cancellister, eller overhovedet til alt det, hvormed man skal begynde sin Livsstilling i Verden og hvorved man skal komme frem, lidt ved sin egen Dydighed, men ogsaa lidt ved sine gode Venner.

B. Aee: Jeg finder heller ikke, at man egentlig rokter ved Metropolitanaskolen som Institution, fordi man, som her er foreslaaet, nedlægger den som Statsinstitut. Naar en æret foregaaende Taler gjorde opmærksom paa, at det er ganske naturligt, at man nøbdigt vil foreandre Noget ved en Skole, som er i sin Blomstring, er dette fuldkommen sandt og lader sig vel forstaae. Skolen har til mange Tider leveret ubmærkede Resultater, og det er ikke blot i Mindet, man seer hen til den, men ogsaa i Fremtiden, men denne Blomstring bestaaer ikke i Metropolitanaskolen som Locale i

dens nærværende Skikkelse, men den bestaaer i den Kærekraft og Dydighed, som der har samlet sig, og som man kan forudsætte vil samle sig paany ogsaa under en anden Form; naar Skolen har ophørt at være til som Statsinstitut, og der viser sig at være Trang her i Kjøbenhavn til flere private Skoler — her er jo allerede flere og meget betydelige — end der nu er, vil man kunne samle disse Kræfter derom. Jeg antager endogsaa, at Metropolitanaskolen, selv naar man tager den som Locale, som Bygning, — og det er vistnok med Grund fremhævet, at den er ganske fortrinlig i den Henseende — ikke vil spinde bort, thi der er en anden Vej, som blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Steen), nemlig at man vistnok vilde søge at sikkre den for Communen. En Commune, der er saa betydelig som Kjøbenhavns, vil sandsynligviis skride til at overtage Bygningen, maaskee som et Tilskud, den vil da sætte sig i Forbindelse med Lærerne og Andre for at tilveibringe en Skole. Det er ogsaa den Vej, hvorpaa man allerede er flaaet ind for Provindsfernes Vedkommende, idetmindste er det saaledes Tilfældet i Randers; thi ved de Bestemmelser, som her bleve truffet, paatog Staten sig ikke at opføre en ny Skolebygning, men at yde et stort Bidrag dertil, medens den overlod endeel af Skolens Opførelse, Indkjøbet af Grunden til Communen, som havde paataget sig det. Noget lignende antager jeg kan finde Sted her. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Steen) sagde, at det var ikke af Pietetshensyn, at han søgte at conservere Skolen som den nu er. Naar det havde været af Pietetshensyn, vilde det forekomme mig at være meget naturligt, ikke blot af personlig Pietetshensyn hos dem, hvis Minder ere knyttede til Skolen, og for hvem den har en stor Betydning, men paa Grund af Hensyn til det Overordentlige, som Skolen har leveret, til det store Nød, den altid har baaret frem med sig. Men ogsaa af saadanne Pietetshensyn er det jo dog næsten kun en Form at ville bevare Skolen nødvendigviis i den Skikkelse, hvori den er, thi dens Virkninger og Virkekraft vil i Fremtiden træde op i en ny Skikkelse. Det er jo alene derom, der nu er Tale her. Fremdeles har den ærede